

Hleděla na něj. Zřejmě nechápal, že většina mužů, zoufale hledajících nějakou příležitost, jak být s ní, by jí moc ráda zaplatila, aby je doprovodila. A on ji chce odměnit za to, že mu pomůže hledat kameny?

„Bohužel to nejde. Musím tohle odnést mámě.“ Poplácala se po vzdouvajících se kapsách. „Čeká na to.“

„Aha.“ Ohlédl se k vesnici. Děti se valily ze školy, těšily se na oběd. „... ledaže by to za vás mohl odnést někdo z nich?“

Podívala se na děti a pak zmateně zpátky na něj. „Já ne–“

„Rozhodněte se rychle,“ pobídl ji a luskl prsty. „Než se rozutečou.“

Flora cítila, jak v ní při tom gestu, nad tím kategorickým přístupem, zahořelo rozčilení. Začínala si myslet, že ho pochopila úplně špatně – není mlčenlivý, ale rozmrzelý, není zdrženlivý, ale nadutý, není důstojný, ale arogantní.

„Stačila by libra?“ zeptal se a díval se, jak se jí po tvářích šíří horko.

Libra? Za to, že ho vezme k McKinnonově kameni? Netušila, jaké poklady tam chce najít, ale věděla, že bude zklamáný. Cokoli, co mělo nějakou cenu, už ostrované dávno objevili.

Ne že by to byl její problém.

Otočila se k dětem.

„Bonnie!“ zavolala.

Její šestiletá sestra se obrátila, jakmile ji zaslechla, a hned se k nim rozběhla.

„Co je, Flossie?“ zeptala se jejich běžnou gaelštinou. „Kdo je to?“

„Nafoukaný, drzý trouba,“ zamumlala Flora také gaelsky, sklonila se k Bonnie a zastrčila jí vlasy za ucho. Dívenka měla

na tváři šmouhu od křídly a Flora si naslinila prst a setřela ji. Byl mezi nimi dvanáctiletý věkový rozdíl a Flora svou malou sestřičku slepě milovala.

„Proč se na tebe pořád dívá?“

Flora si povzdechla. „Protože je navíc i neslušný.“

Callaghan zasáhl.

„Bonnie, že?“ zeptal se, pečlivě vyslovoval anglicky a sehnul se k dítěti. „Mohl bych tě o něco poprosit?“

Bonnie se na něj překvapeně dívala velkýma očima, a když jí podal stříbrnou šestipenci, mlčela.

„Když ti dám nejlesklejší peníz, co mám, vzala bys lišejník, který...“ Podíval se na Floru. „... který má Flossie v kapsách, a odnesla ho vaší mámě?“

Flora cítila, jak jí hoří tváře. Možná to slovo Flossie zvolil jen náhodou, vyrozuměl, že je to její přezdívka, ale něco v jeho pohledu jí prozradilo, že jí dokonale rozuměl.

Polkla a vyprázdnila si kapsy, nacpala lišejník opatrně do sestřiných nastavených rukou. „Dej pozor,“ řekla jí. „A jdi s tím opatrně. Sbírala jsem to víc než hodinu a nechci to vidět rozsypané po celé ulici, až se vrátím.“ Políbila Bonnie na čelo.

„Co mám říct mámě?“

„Že jsem šla jednomu z těch návštěvníků ukázat McKinnonův kámen. Hledá fosilie a taky mi dá lesklou minci,“ řekla jasně. Bylo důležité, aby máma věděla, že vydělává peníze, jinak by za nimi poslala mladíky z vesnice. Záležitost Flořiny „cti“ se brala velice vážně.

„Ano, Flossie,“ přisvědčila Bonnie, obrátila se na patě a odběhla, očividně ani trochu nedávala pozor, kam šlape.

Flora se podívala zpátky na Jamese a zjistila, že na ni hledí.

„Vy umíte gaelsky,“ řekla po chvíli strnule.